

- 5) Er en afgift på produktion af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald fra kernekraftproduktion, som udelukkende pålægges industrien for kernekraftproduktion og undtager alle andre sektorer, som kan generere denne form for affald, hvorved andre virksomheder, der udøver virksomhed under anvendelse af nukleare materialer eller kilder, ikke pålægges afgifterne, på trods af at de påvirker det miljøaspekt, der søges beskyttet, i strid med artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der fastlægger »princippet om, at forureneren betaler«?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT L 211, s. 55).

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18.1.2006 om foranstaltninger til fremme af elforsyningsikkerhed og infrastrukturinvesteringer (EUT L 33, s. 22).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 7. februar 2018 —
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. mod Administración General del Estado**

(Sag C-83/18)

(2018/C 182/05)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Appellant: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Indstævnt: Administración General del Estado

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er princippet om, at »forureneren betaler«, som er fastsat i artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, sammenholdt med artikel 20 og 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, der fastsætter grundlæggende principper om lighed og ikke-forskelsbehandling, når disse anvendes på artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2009/72/EF (¹) — for så vidt som det bl.a. tilstræber et konkurrencebaseret og ikke-diskriminerende elektricitetsmarked, som ikke kan ændres, medmindre dette sker ud fra almindelig økonomisk interesse, herunder miljøbeskyttelse — til hinder for indførelsen af afgifter, som udelukkende pålægges elproducenter, der anvender kernekraft, når hovedformålet med disse afgifter ikke drejer sig om miljøet, men derimod om at øge det finansielle systems indtægter fra elektricitet, således at disse producenter pålægges en større byrde for så vidt angår finansieringen af tarifunderskuddet sammenlignet med andre selskaber, som udøver den samme type virksomhed?
- 2) Er det i et konkurrencebaseret og ikke-diskriminerende elektricitetsmarked i henhold til europæisk lovgivning lovligt at fastsætte miljøafgifter, hvis indførelse begrundes i de nukleare aktiviteterets iboende forureningsbelastning dog uden nogen form for retlig præcisering — afgifterne forsøges begrundet i præambelen til loven, således at der for så vidt angår afgiften på produktion af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald i lovtæksten savnes en retskraftig internalisering af de udgifter, afgiften skal dække, og der for så vidt angår oplagringen af radioaktivt affald ligeledes mangler præcisering, eftersom udgifterne til forvaltning og oplagring allerede er dækket af andre afgifter, når formålet med indtægterne fra afgiften desuden ikke tydeligt fremgår, og de nævnte selskaber forpligtes til at påtage sig det deraf følgende civilretlige ansvar på op til 1 200 mio. [EUR]?
- 3) Er kravet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, om, at de forpligtelser, der pålægges ud fra almindelig økonomisk interesse, herunder miljøbeskyttelse, skal være klart definerede, gennemsigtige, ikke-diskriminerende og kontrollerbare, opfyldt, når det miljømæssige formål og de særlige kendetegn, som gør sig gældende for miljøafgifterne, ikke er præciseret i den retskraftige del af retsforskriften?

- 4) Er princippet om, at »forureneren betaler«, i artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og principperne om lighed og ikke-forskelsbehandling i artikel 20 og 21 i chartret om grundlæggende rettigheder samt artikel 3 og 5 i direktiv 2005/89/EF⁽¹⁾ — for så vidt som de har til formål at sikre, »at det indre marked for elektricitet fungerer tilfredsstillende«, og opfordrer medlemsstaterne til at sikre, »at foranstaltninger vedtaget i medfør af dette direktiv er ikke-diskriminerende og ikke påfører markedsaktørerne [...] urimelige byrder« — til hinder for en national lovgivning, som vælter finansieringen af tarifunderskuddet over på alle virksomheder i elsektoren, men pålægger kernekraftvirksomheder (med undtagelse af dem, der producerer vandkraft, som anses for at være vedvarende energi), særligt tyngende afgifter, hvorved disse virksomheder pålægges en større afgiftsbyrde end andre virksomheder på energimarkedet, og virksomheder, der forurener mere, ikke bærer disse omkostninger, som begrundes i miljøbeskyttelseshensyn på grund af de risici og usikkerheder, der kendetegner nukleare aktiviteter, uden at udgifterne præciseres, og uden at det miljømæssige formål med indtægterne herfra fastlægges, idet håndteringen og oplagringen af affaldet er omfattet af andre afgifter, og kernekraftvirksomhederne bærer det civile ansvar, og den frie konkurrence ifølge det liberaliserede indre markeds regler fordrejes, idet andre elproducenter, der ikke skal betale miljøafgifter, tilgodeses, selv om de anvender mere forurenende produktionskilder?
- 5) Er en afgift på produktion af brugt nukleart brændsel og radioaktivt affald fra kernekraftproduktion, som udelukkende pålægges industrien for kernekraftproduktion og undtager alle andre sektorer, som kan generere denne form for affald, hvorved andre virksomheder, der udøver virksomhed under anvendelse af nukleare materialer eller kilder, ikke pålægges afgifterne, på trods af at de påvirker det miljøaspekt, der søges beskyttet, i strid med artikel 191, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der fastlægger »princippet om, at forureneren betaler«?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ophævelse af direktiv 2003/54/EF (EUT 2009, L 211, s. 55).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/89/EF af 18.1.2006 om foranstaltninger til fremme af elforsyningssikkerhed og infrastrukturinvesteringer (EUT 2006, L 33, s. 22).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Noord-Nederland, (Nederlandene) den 12. februar 2018 — Openbaar Ministerie mod ET

(Sag C-97/18)

(2018/C 182/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Noord-Nederland, tingstedet Leeuwarden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Openbaar Ministerie

Sagsøgt: ET

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan artikel 12, stk. 1, i rammeafgørelse 2006/783/RIA⁽¹⁾ fortolkes således, at der ved fuldbyrdelsen i Nederlandene af en af udstedelsesstaten overført afgørelse om konfiskation kan anvendes frihedsberøvelse som omhandlet i straffeprocesslovens artikel 577c, henset til Hoge Raads afgørelse af 20. december 2011⁽²⁾, hvorefter en sådan frihedsberøvelse må anses for en straf som omhandlet i EMRK's artikel 7, stk. 1?